

„Kaj praviš!“ Miklavž mu požuga s prstom: „Ti nisi priden! Ti si len!“

Tedaj pa zagodrnja za vrati parkelj, hoteč ga po-
grabiti in odnesti v sneg. Upil je in klical je Tonček
na pomoč, a da ni bilo Miklavža, niti stric bi ga ne
bili ubranili, tako je stezal parkelj kremplje po njem.

A Miklavž grdobno pokara in mu zapreti. Lojzek
pa se hvaležno ozre v Miklavža. Miklavž ni bil trd
mož, pa dâ Lojzku zavojček in reče: „To ti dam v
dar, da boš leto osorej bolje znal in da se boš rajši
učil. Priden bodi, da bom prišel še drugo leto, in
da ti takrat prinesem vojaško obleko, sabljo, puško,
konjička, da ga boš jahal, in kočijo, da se boš vozil
v nji . . .“

Nato je Miklavž odšel. Lojzek pa se od tedaj
prav pridno uči. Ne toliko zaradi daril, ki mu jih je
obljubil Miklavž, marveč zato, da popravi, kar je z
lenobo zagrešil lani. Hkrati pa tudi verjame — kar so
mu ded že zatrdili stokrat — da se treba učiti za živ-
ljenje, ne pa za minljiv dar, ki danes je in ga jutri ni.

Taras Vaziljev.

Ptički.

Pridi, pridi,
Ptička mila,
Da ti gladim
Mehka krila.

A odšle so
Lepe nade,
Mrzel krije
Sneg nasade.

Ti poleti
Si vesela
Meni, sebi
Sladko pela:

Pa še kril bo
Dolge dneve,
Naše hiše
Naše hleve.

„Vedno vigred
Nam bo klila,
Vedno vence
Rož bo vila.“

Naj vse hribe
Sneg zagrebe,
Pač bo grela
Mene, tebe.

Gradiški.

